

יש מהראים שקראו לחלוון 'חולעת' (ערש"י סנהדרין צא. ועוד. ע"ע פירוש המשנה לרמב"ם כלים יב,א).

בדורות האחרונים הועל מספר השערות באשר לזהות החלוון, ויש שנהגו בצדיעת התכלת למשה.

דף מד

עג. א. טלית שאולה, האם חייבת בצדיעת?

ב. בית שאינו שלו, האם חייב במוועודה?

ג. תפלין של יד ושל ראש, האם מעכבות זו את זו?

א. אמר רב יהודה: טלית שאולה, כל שלשים يوم פטורה מן הצדיעת. מיכן ואילך חייבת.

א. מדאוריתא פטורה לגמרי, שנאמר בסותר, וחכמים חיבו לאחר שלשים לפי שנראית כשלו (עפ"י ווט' ועוד).

ב. המטל הצדיע עד שלשים يوم ומברך – לא הפסיד, יוכל לצאת בה לרשות הרבים בשבת (עפ"י אחרים, מובאים במשנ"ב יד, ג). ובקבוק החאים (יד, ד. וע"ש ייא, כג וצ"ע) נקט על פי השלחן – עורך שאין לברכ עלייה [ונטילת המזוחה למצוות יש יותר סברא לברכ, שודאי השאלו לצורך כן, בדומה למושאל טלית מצויצת. ע' עראה"ש יד, ח, ט].

ב. הדור בפונדק; כל שלשים يوم פטור מן המזוחה. מיכן ואילך חייב. השוכר בית; בחול' כל שלשים يوم פטור. מיכן ואילך חייב. בארץ ישראל – עושה מזוחה לאלאר משום ישוב ארץ ישראל.

א. התוס' נסתפקו האם הדור בית שאינו שלו פטור מזוחה מדאוריתא אפילו לאחר שלשים, או שהוא חייב, ורק עד שלשים פטור משום שאינו 'בית דירה' שלו.

ב. נחקרו הפסיקים כששוכר בית ליותר משלשים يوم, האם קובל מזוחה מיד אם לאו (ע' פ"ת יד, ג).

ג. תפליה של יד אינה מעכבת של ראש, ולא של ראש את של יד. בין שיש לו שתיהן בין שאין לו אלא אחת.

עה. א. מנהת נסכים והנכדים – מה מהם קרב ראשון? האם הם מעכבים זה את זה?

ב. האם יש חילוק בין מנהת נסכים הבאה עם הזבח לבין הבאה בפני עצמה?

א. מנהת נסכים הבאה עם הזבח, הריחי קרבבה לאחריו ולאחריה קרבבים הנסכים (עליה ומנהת). מנהת נסכים הבאה בפני עצמה, כגון שהביא זבח לבדו ולאחר גנן וביא מנהת נסכים, לדברי המכמים הריחי קרבבה לפני הנסכים, שיש להשותה למנהת הבאה עם הזבח. ולදעת רבינו הנטכים קרבבים קודם, שהם עדיפים לפני שנארמת עליהם שירה.

א. מסתבר שהזבח דוקא בקרבענות ציבור, אבל מנהת נסכים של היחיד הבאה בפני עצמה, אפילו לרבי המנהה קודמת, שהוריא לא מציינו אצל היחיד שירה בנסכים, אפילו באים עם הזבח (ובח תודה).

ב. מוהרמב"ם (תמידין טו, יא. ע"ש במפרשים. וע"ע זבח תודה; ברכת מרדכי ח"א כה) מבואר שהלכה כרבנן.

ב. כמו הילוקים יש בין מנוחת נסכים הבאה עם הובח לבאה בפני עצמה; – לעניין סדר הקרבה לדעת רבי, וככ"ל. לעניין הקרבה בלילה; מנוחת נסכים הבאה בפני עצמה אפשר להקריבה בלילה (מנחתם ונסכייהם – אפילו בלילה. עפ"י תמורה יד: ערשי ותום). וכן לעניין שירה, נסתפקו (בערכין יב.) האם מנוחת נסכים הבאה בפני עצמה, נאמרת שירה עליה (כוו הבאה עם הובח) אם לאו.

דף מד – מה

עת. אלו מהדברים דלהלן מעכבים זה את זה ואלו אינם מעכבים?

א. קרבנות המוסיפים של הג הסוכות (ויש פסח).

ב. מוספי ראש חדש.

ג. מוספי עצרת.

ד. קרבנות הבאים עם הלחם בעצרת.

ה. מוספי עצרת (האמורים בחומש הפודים) והקרבנות הבאים עם הלחם (בתורת כהנים) – האם מעכבים אלו את אלו.

. קרבנות העולה וחטאת הבאים עם הלחם (שבעת כבשים, פר ושני אילים, ושור) – והלחם.

ז. שני כבשי שלמים והלחם.

א. מוספי הаг – כולם מעכבים זה את זה (כמשפט; וביום הראשון נאמר יהיו, תוס). כן פשט הסוגיא כדעת הראב"ד. ואולם מדברי הרמב"ם (תמידין ח) משמע שהמוסיפים אינם מעכבים זה את זה (בבואר הסוגיא לשיטתו, ע' בחוז"א לג, יט. וע"ע זבח תודה).

[לදעת ר' יודה (בسوואה מז) פרי הרג אינם מעכבים זה את זה, לפי שמותמעיטים וחולכים. וחכמים שם חלוק על דבריו].

מוספי הפסח אינם מעכבים אלו את אלו, שאיפילו נמצאת רק בהמה אחת – קרבנה. ואולם אם כולם מצויים – מעכבים (תוס' עפ"י ספרי. וכ"ה ברש"י ביחסוקאל).

ב-ג. מוספי ראש חדש אינם מעכבים אלו את אלו, שאיפילו לא נמצא אלא קרבן אחד – קרב. ומכל מקום ככל שניתן לחור להביא יותר – מחרורים. אם מצויים כולם, הריחם מעכבים זה את זה. וכן הדין למוספי עצרת.

נראה שהוא הדין לשאר המוסיפים, כגון בר"ה ויוחכ"פ (עתוס). ובפשט המשנה להלן מט. זלא המוספיק מעכביין זא"ז).

מוספי שמיני עצרת, נראה שישים למוספי הרג שכותב בהם כמשפט (זבח תודה. ז"ע בלשון התוס' ד"ה אלא).

אם אין אפשרות להביא את כל המוסיפים עם נסכים אלא או את כולם ללא נסכים או את חלקם עם נסכים, לדעת חכמים (דמתני). וכן אפשר לפרש בדעת תנא דבריתא. עפ"י Tos., קרבנים כולם ללא נסכים. ולדברי רב שמעון – יביא אףילו רק פר אחד ונסכים.

אם אין לו אפשרות אלא או המוסיפים כולם ללא תמיד של בין העربים, או תמיד – צ"ע. עתוס'.

ד. הקרבנות הבאים בעצרת, האמורים בתורת כהנים (בסדר 'אמור אל הכהנים'), מעכבים אלו את אלו ('יהיו עלה').

אמנם בಗמרא אין מפורש אלא לגבי שני האילים שמעכבים זה את זה, אך התוס' (ב"ה אלא דר"ח) כתבו שהוא הדין לככשים.

ואולם מדברי הפס"מ בפירוש דברי הרמב"ם (תמיין ח, יט) נראה שرك האילים מעכבים, אבל שבעת הכהנים אינם מעכבים זה את זה (וע' גם בחז"א לג, יט).

ה. המוסיפים שבוחמש הפוקודים והקרבנות האמורים בתורת כהנים – אינם מעכבים אלו את אלו (כפי שפרשנה הגמרא דברי המשנה 'האילים... אין מעכבים איז').

ו. הפר והאילים והככשים והשער אינם מעכבים את הלם ולא הלם מעכבים. [אבל הקרבנות עצמן מעכבים אלו את אלו, כאמור. וכן שתי הלם מעכבים אחד את השני, כדתנן לעיל צ].

ז. לדברי רבי עקיבא, הלם מעכב את הכהנים, שאם אין לחם אין קרבנים כבשים, ואין הכהנים מעכבים את הלם, שאם אין כבשים קרב הלם לבדו ('יהיו – אליהם קאי'). ולרבא (מו): שתי הלם הוקשו לביכורים שנאמר ממושתיכם תביאו לחם... בכוריהם לה' – מה ביכורים באים מפני עצמן אף לחם).

ואם יש כבשים ולא הביאו אלא הלם לבדו – ע' שפ"א מו:

לדברי רבי שמעון בן ננס, וכן דעת רבי שמעון (בן יהואי) – הכהנים מעכבים את הלם ('יהיו – אכבשים) והלם אינו מעכב את הכהנים. [בנ"ג, הטעם והוא שכן מצינו בדבר שקרבו כבשים ללא לחם. ולר"ש – מפני שהכהנים מותרים את עצםם. לא כן הלחם, אין מי שיתירנו].

הרמב"ם (תמיין ח, טו) פסק קר"ע עקיבא (ע' הטעם בכס"מ, ובחו"א לב, ד), והראב"ד פסק קר"ש.

דף מה

פ. א. אלו דברים בספר יחזקאל נראים כסותרים לדברי תורה, וכיزاد פרשומם חכמים?

ב. האם קרבנות מילואים בבני בית שני כדרך שרבו בימי משה?

ג. מה כוונת הכתוב ביחסו ואיפה לפר ואיפה לאיל ולככשים כאשר תשיג ידו ושםן דין לאיפה?

ד. האם הקרבנו ישראל במדבר את הקרבנות דלהלן? שתי הלם; שני כבשי עצרת; שאר קרבנות העצרת האמורים בתורת כהנים; מוספי העצרת.

א. וביום החדש פר בן בקר תמים וששת כבשים ואיל... – וайлו בתורה נאמר בקרבנות ראש חדש שני פרים ושביעת כבשים. ודרשו ללמד שם לא מצא שני פרים – מביא אחד, וכן בככשים – מביא ששה, ואפילהו כבש אחד מביא, כתוב שם ולככשים כאשר תשיג ידו. אלא שככל שאפשר מחזרים אחר כמה שיותר גם אם אין מצויים כולם.

בראשון באחד לחדש תקה פר בן בקר תמים וחטא את המקדש – והלא פר ראש חדש עולה הוא ולא חטא. ופרש רב אשיה, וכן הביאו מרבי יוסי בברייתא, שרבנן מילואים הוא זה, פר לחטא את. וכל נבלת וטרפה מן השער ומון הבהמה לא יאכלו הכהנים – הא ישראל אוכלים?! – פרש רבנית: הויאל והותרו הכהנים באכילת מלוכה בקרבן העוף, החציך הכתוב להווים שלא יבואו למדוד התר (בטעות. טוב) באכילת נבלת וטרפה.